

Sygn. akt: X C 3044/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu X Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Maria Żuchowska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Elżbieta Jakubowska

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2018 r. w Toruniu

sprawy z powództwa U. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko M. S.

o zapłatę

I. oddała powództwo,

II. kosztami procesu poniesionymi przez powoda obciąża powoda.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 3 lipca 2018 roku U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od M. S. kwoty 1073,09 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż dochodzona kwota wynika z niewywiązania się przez pozwaną z umowy pożyczki, którą zawarła ona z wierzycielem pierwotnym – (...) S.A. w dniu 16 lipca 2004 roku. Wierzytelność ta, na mocy umowy cesji, została przelana na powoda.

Pozwana, której doręczono odpis pozwu, nie odniosła się w żaden sposób do jego treści.

Na rozprawie w dniu 8 października 2018 roku nie stawiła się żadna z prawidłowo zawiadomionych stron.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 8 lipca 2004 roku M. S. zawarła z (...) S.A. umowę pożyczki gotówkowej. Kwota pożyczki wynosiła 800 zł, całość zadłużenia wynikającego z umowy miała wynieść 1326,00 zł i miała zostać spłacona w 39 tygodniowych ratach w wysokości po 34 zł.

bezsporne, a ponadto umowa pożyczki k. 5

(...) (jeden akcjonariusz (...) S.A.) przelał przysługującą mu w stosunku do M. S. wierzytelność na rzecz U. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W..

bezsporne, a ponadto umowa z dnia 6 czerwca 2013 roku z załącznikami k. 6 – 11

Powód odnotował trzy wpłaty w imieniu M. S. – 7 kwietnia 2015 roku, 10 września 2015 roku oraz 2 lutego 2016 roku.

bezsporne, a ponadto oświadczenie o wpłatach k. 13

Sąd zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie spełnione zostały przesłanki wydania wyroku zaocznego określone w art. 339 § 1 k.p.c. i nie zaistniały jednocześnie przesłanki wyłączające wydanie takiego wyroku przewidziane w art. 340 k.p.c. Pozwana bowiem, mimo należytego zawiadomienia jej o terminie rozprawy, nie stawiała się na nią, nie żądając jednocześnie przeprowadzenia rozprawy w razie jej nieobecności i nie składając wyjaśnień ustnie lub na piśmie. W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 339 § 2 k.p.c., Sąd przyjął za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie. Uzupełniając podstawę faktyczną rozstrzygnięcia, Sąd przeprowadził dowód z dokumentów stanowiących załączniki do pozwu. Ich wiarygodność w toku procesu nie została podważona.

Powództwo okazało się niezasadne.

Zgodnie z art. 117 § 1 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Z dniem 9 lipca 2018 roku (tj. od wejścia w życie ustawy z dnia 13.04.2018r. o zmianie ustawy – kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 08.06.2018 r., poz. 1104) do kodeksu cywilnego został dodany art. 117 § 2¹ k.c., który przewiduje, że po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Efektem wspomnianej nowelizacji jest to, że Sąd w razie ustalenia, iż dochodzone pozwem roszczenie uległo przedawnieniu, zobowiązany jest oddalić w tym zakresie powództwo, nawet jeżeli zarzut przedawnienia nie został podniesiony. Z kolei po myśli art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata.

Bieg przedawnienia wyznacza data wymagalności roszczenia, a jego przerwanie dokonuje się (art. 123 § 1 k.c.) :

- 1) przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia;
- 2) przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje;
- 3) przez wszczęcie mediacji.

Pozew został wniesiony 3 lipca 2018 roku. Umowa pożyczki, z której wynika dochodzone roszczenie została zawarta 16 lipca 2004 roku. Biorąc pod uwagę, iż miała ona zostać spłacona w 39 ratach płatnych co tydzień, termin zapłaty ostatniej raty przypadł w kwietniu 2005 roku. Należy zauważyć, iż powód nie wskazał żadnej innej daty wymagalności roszczenia.

Przyjmując, że termin przedawnienia roszczenia (związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej) wynikającego z przedmiotowej umowy wynosi 3 lata, uległo ono przedawnieniu w kwietniu 2008 roku. Pomijając walor wiarygodności wydruku komputerowego bez podpisu o trzech wpłatach po kilka złotych, to nawet uznanie tego wydruku za potwierdzenie dowodów wpłaty przez pozwaną nie miało wpływu na ustalenie przedawnienia roszczenia. Przyjęcie dobrowolnych wpłat poczynionych przez pozwaną za uznanie długu nie może bowiem wywrzeć skutków na gruncie niniejszej sprawy, gdyż miało to miejsce już po upływie terminu przedawnienia. Na gruncie zmian dokonanych w kodeksie cywilnym niedopuszczalne byłoby również uznanie, że pozwana zrzekła się w ten sposób

zarzutu przedawnienia. Przepis art. 117 § 2¹ k.c. wyraźnie wskazuje, iż nie można zasądzić przedawnionego roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, a M. S. bezsprzecznie posiada status konsumenta, określony w art. 22¹ k.c.

Mając powyższe na uwadze, powództwo podlegało oddaleniu na podstawie art. 117 § 2¹ k.c., gdyż roszczenie powoda uległo przedawnieniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w myśl zasady odpowiedzialności strony za wynik procesu obciążając nimi powoda.